

Aan mijn lieve lezer

Bij het vwo denken we snel aan doktoren, universitaire professoren, rechters, economen. Kortom, we denken aan hele slimme mensen die onderzoek doen naar wetenschappelijke of maatschappelijke vraagstukken en de oplossingen vervolgens in praktijk brengen. Deze vooruitgang hebben wij mede te danken aan de verlichting: een belangrijke stroming in de geschiedenis waar de verlichte denkers optimistisch alle terreinen van de samenleving met het gezonde verstand verklaarden.

Dit heeft geleid tot onmisbare ontwikkelingen in de maatschappij, zoals de democratische revoluties waardoor we een grondwet hebben, ook ontstonden er verschillende politieke stromingen die de rechten van de mens verder wilden uitbreiden. Natuurlijk kunnen we de uitbreiding van de medische kennis niet vergeten, anders zou de mens nog steeds een mysterieus raadsel zijn geweest.

Ik ben dankbaar voor deze evolutie, want het heeft ons autonomie gegeven in het bestaan. Echter zet het mij ook aan het denken: zijn wij als mensen daadwerkelijk zo vrij? Iedereen kan en mag het gezonde verstand gebruiken, maar tot hoever worden we uiteindelijk beïnvloed? Soms worden er keuzes gemaakt die voor jou alleen iets opleveren en dan word je als een egoïst bestempeld. Soms maak je keuzes die ten koste gaan van jezelf, maar wel maatschappelijk gewenst zijn en dan word je gezien als de held van de dag, want je stelt ze tevreden. We plakken heel makkelijk een sticker op wat juist of

onjuist is, op wat zo hoort te zijn of vreemd is. En zo houden we onszelf een ideaalbeeld voor.

Tijdens het schrijven van dit boek, voor mijn profielwerkstuk, heeft mij het ideaalbeeld van een vwo-leerling dwarsgezeten. Ik hoorde de (wetenschappelijke) onderzoeksvragen van mijn medeleerlingen en dat maakte mij onzeker, want ik heb geen indrukwekkend experiment gedaan of een verslag geschreven met een oplossing voor een groot maatschappelijk probleem. Nee, ik schrijf gewoon een boek. Een zelfverzonnen, fictief verhaal. In plaats van gebruik te maken van een theoretisch artikel, maak ik gebruik van mijn creativiteit.

Ik vergat hierbij een belangrijk detail: ik maak alsnog gebruik van mijn brein. Oftewel: mijn eigen gezond verstand. Ik schrijf een verhaal over personages en situaties die nooit hebben plaatsgevonden en daarbij moet ik rekening houden met een correcte verhaalanalyse: de juiste historische tijd, ruimte, taal, personages.

Ik ben erachter gekomen dat mijn hersenen in staat zijn om een beeld en tekst te creëren, zonder echte theorie of een experiment te gebruiken en misschien is deze ontdekking dan mijn wetenschappelijk onderzoek.

Je wordt nu eenmaal in een hokje geplaatst, maar je zit niet vast. Het is niet nodig om te voldoen aan het label dat je krijgt: je hoeft niet slim of een perfecte leerling te zijn. Je hoeft ook niet een goede gelovige te zijn of aan het stereotype van je cultuur te houden. Tegelijkertijd is het niet erg als je liever wel wilt leven zoals je dat opgedragen wordt.

Uiteindelijk maak je een ideaalbeeld van jezelf: hoe zou jij gewoon als mens willen zijn?

Misschien word ik geen hoogopgeleide biomedische onderzoeker of win ik geen nobelprijs. Wellicht specialiseer ik me niet in een vak en word ik geen deskundige. Ik kan ook mijn diploma gewoon weggooien en een auteur worden.

Aan het einde van de dag doe ik wat ik wil en laat ik me niet leiden door iemand anders, tevens ga ik niet iemand anders een richtlijn opleggen.

Ik schrijf zelf mijn verhaal, net zoals ik dit boek heb geschreven.

En jij kan en mag dat ook.

Liefs,

Diya Sharma